

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Hygi družstvo**, DIČ: CZ00029459
sídlem Bořivojova 3130, 415 01 Teplice
zastoupený daňově poradenskou společností AGIS účetnictví a daně,
a.s.
sídlem Jaroslava Průchy 1682/1, 434 01 Most

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2024, č. j. 32066/24/5300-22443-713389,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2024, č. j. 32066/24/5300-22443-713389, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 11. 2018, č. j. 2398012/18/2514-50521-505090, ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2530039/18/2514-50521-505090, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 364526/19/2514-50521-505090, ze dne 26. 3. 2019, č. j. 750071/19/2514-50521-505090, ze dne 24. 4. 2019, č. j. 1274024/19/2514-50521-505090, ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dne 24. 5. 2019, č. j. 1564600/19/2514-50521-505090, ze dne 14. 6. 2019, č. j. 1665857/19/2514-50521-505090, ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1803700/19/2514-50521-505090, ze dne 26. 8. 2019, č. j. 2041233/19/2514-50521-505090, a ze dne 23. 9. 2019, č. j. 2157049/19/2514-50521-505090, kterými správce daně dle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zastavil řízení zahájená podáním daňového přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září, říjen a prosinec 2018 a za leden až červenec 2019.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve obsáhle citoval napadené rozhodnutí. Poté zdůraznil, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s tím, že dosud není znám výsledek podané samostatné žaloby, kterou bylo napadeno rozhodnutí o odvolání ve věci registrace k DPH, a procesní postup v případě podaných přiznání musí počítat s variantou, že žalobce skutečně plátcem byl a že výsledek registračního řízení bude soudní mocí zvrácen a plátcovství bude nakonec správcem daně formálně potvrzeno kladným rozhodnutím o přihlášce k registraci. Rozhodnutí o zastavení řízení ještě před pravomocným ukončením soudního řízení o tom, zda žalobce měl obdržet rozhodnutí potvrzující, že se stal plátcem DPH, neumožňuje dle žalobce řádně procesně řešit uvedenou možnost. Právě s ohledem na to, že rozhodování o registraci má toliko deklaratorní účinky, není pro zastavení řízení o podávaných přiznáních k DPH dostatečné, že rozhodnutí o přihlášce k registraci je, či není pravomocné. Řízení o podávaných přiznáních je možné s ohledem na všechny souvislosti zastavit až poté, kdy bude nepochybné, že přiznání podával neplátce DPH, a tak se stane až po pravomocném ukončení soudního řízení ve věci registrace k DPH.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval, že vycházel z presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, podle které se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, než bude soudem prohlášen za nezákonný a zruší jej, což se v daném případě nestalo. V nyní posuzované věci je nesporné, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro registraci k DPH. Žalovaný tedy vycházel z pravomocného rozhodnutí o registraci k DPH ze dne 24. 11. 2023, kterým bylo osvědčeno, že žalobce není plátcem DPH ani na základě přihlášky ze dne 10. 8. 2018 (a nestal se jím ani dříve na základě přihlášky ze dne 14. 12. 2017). Konstatoval proto, že žalobce podával daňová přiznání k DPH, aniž by byl plátcem daně či jinou osobou povinou daňová přiznání podávat. Daňová přiznání k DPH tak byla zjevně právně nepřípustnými podáními. Z tohoto důvodu nemohlo být o podaných přiznáních žalobce k DPH za zdaňovací období září, říjen a prosinec 2018 a leden až červenec 2019 rozhodnuto jinak než zastavením řízení dle 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Uvedl, že o věci registrace žalobce k DPH již bylo pravomocně rozhodnuto. Rozhodnutí je tak zpravidla neměnné, vyvolává právní důsledky s ním spojené a v nyní posuzované věci jím byl žalovaný dle § 99 daňového řádu vázán. Poukázal na to, že žalobce sice podal proti rozhodnutí o odvolání ve věci zamítnutí jeho registrace k DPH žalobu, vedenou zdejší soudem pod sp. zn. 15 Af 2/2024, to však nemůže mít vliv na posouzení zákonnosti postupu správce daně ve věci zastavení řízení o podaných daňových přiznáních; žalovaný měl povinnost o odvolání žalobce proti rozhodnutím o zastavení řízení rozhodnout, neboť v odvolacím řízení proti rozhodnutím o zastavení řízení byly naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o odvolání, a to včetně pravomocně rozhodnuté otázky registrace žalobce k

DPH. Naopak, pokud by žalovaný ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení nekonal, a bez zbytečných průtahů napadené rozhodnutí nevydal, postupoval by v rozporu s § 38 daňového řádu, jež chrání daňový subjekt před nečinností správce daně, proti které žalobce ve vztahu k jeho registračnímu řízení k DPH již dříve brojil.

Replika žalobce

4. Žalobce v replice zdůraznil, že napadené rozhodnutí i vyjádření žalovaného stojí na přísně formální procesní stránce věci a nepřihlíží ke konkrétní situaci a všem souvislostem a základním zásadám daňového řízení. Žalovaný se totiž nevypořádává se žalobním argumentem, jak bude procesně řešeno splnění povinnosti podávat přiznání v případě, že se po pravomocném rozhodnutí ve správním soudnictví ukáže, že žalobce byl plátcem už od data, které vyplynulo z druhé přihlášky k registraci, a žalobce by tak nesplnil svou povinnost přiznání podat včas. Touto otázkou se nezabýval ani Nejvyšší správní soud v předchozím řízení o této věci, to ale neznamená, že není třeba se jí zabývat v tomto druhém řízení o stejné věci.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasili.
6. Rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud k návrhu žalobce na spojení s věcí vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Af 2/2024 poukazuje na to, že dle § 39 odst. 1 s. ř. s. může předseda senátu samostatně žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, usnesením spojit ke společnému projednání. Soud zdůrazňuje, že k takovému postupu neshledal v této věci důvod, neboť předmětem tohoto soudního řízení je přezkum napadeného rozhodnutí, které se týká zastavení řízení o podaných daňových přiznáních žalobce za příslušná zdaňovací období, tj. procesního postupu daňových orgánů dle § 106 daňového řádu, přičemž předmětem řízení ve věci sp. zn. 15 Af 2/2024 bylo posouzení naprosto odlišné právní otázky, a to prokázání splnění podmínek zákonné registrace k DPH dle § 6 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).
9. Soud rekapituluje průběh řízení o registraci k DPH žalobce. Žalobce podal dne 14. 12. 2017 přihlášku k zákonné registraci k DPH. V přihlášce žalobce uvedl jako důvod pro registraci

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

§ 6 zákona o DPH, přičemž uvedl obrat za nejbližších 12 předcházejících měsíců ve výši 2 220 000 Kč. Žalobce konstatoval, že jeho obrat překročil hranici 1 000 000 Kč dne 30. 11. 2017, kdy vystavil obchodní korporaci HUGS HOLDING LLC fakturu na 2 220 000 Kč za služby poskytnuté dle Smlouvy o zajištění provozu výpočetní techniky ze dne 27. 6. 2017. Správce daně dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro registraci dle § 6 zákona o DPH a registraci k DPH zamítl rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018.

10. Proti předmětnému rozhodnutí žalobce podal odvolání. Žalobce podal v průběhu odvolacího řízení dne 10. 8. 2018 další přihlášku k zákonné registraci k DPH s tím, že datum rozhodného dne pro povinnost zákonné registrace je 31. 7. 2018 a částka obratu za nejbližších 12 předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců je 1 029 771 Kč. K přihlášce k registraci k DPH byla přiložena smlouva ze dne 1. 3. 2018 o vybudování a provozu datacentra mezi provozovatelem Vienna CZ spol. s r. o. a žalobcem na straně uživatele, faktura č. 20180701, kde dodavatelem je žalobce a odběratelem je Vienna CZ, a 3 faktury, kde dodavatelem je Double Partners s. r. o. a na straně odběratele žalobce.
11. Přihláška k registraci k DPH doručená správci daně dne 10. 8. 2018 byla podaná v době probíhajícího odvolacího řízení proti rozhodnutí ze dne 6. 2. 2018 o zamítnutí registrace k DPH dle přihlášky podané dne 14. 12. 2017. Přihláška k registraci k DPH doručená správci daně dne 10. 8. 2018 byla posouzena daňovými orgány jako doplnění odvolání. Žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně o zamítnutí registrace rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 16 Af 1/2019-49. Dne 30. 11. 2022 vydal Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudek č. j. 15 A 226/2018-116, kterým správci daně uložil vydat rozhodnutí o přihlášce k registraci k DPH podané dne 10. 8. 2018 ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku. Rozsudek byl doručen správci daně dne 8. 12. 2022 a nabyl právní moci dne 11. 12. 2022. Správce daně vydal dne 9. 1. 2023 rozhodnutí, kterým registraci na základě přihlášky podané dne 10. 8. 2018 zamítl. Proti rozhodnutí o zamítnutí registrace k DPH podal žalobce odvolání. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 11. 2023 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně ze dne 9. 1. 2023, kterým správce daně zamítl registraci přihlášky žalobce k registraci DPH doručenou dne 10. 8. 2018.
12. Následně žalobce podal daňová přiznání k DPH za zdaňovací období září, říjen a prosinec 2018 a za leden až červenec 2019, podle nichž žalobce v uvedených zdaňovacích obdobích neměl žádná zdanitelná plnění ani ostatní plnění a plnění s místem plnění mimo tuzemsko s nárokem na odpočet daně, tudíž nárok na odpočet daně byl 0 Kč. Správce daně poté zastavil řízení zahájená podáním daňových přiznání. O odvoláních žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
13. Soud předně zdůrazňuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelně vypořádal s námitkami žalobce a srozumitelně vysvětlil, že žalobce podával daňová přiznání k DPH, aniž by byl plátcem daně či jinou osobou povinou daňová přiznání podávat. Daňová přiznání k DPH tak byla zjevně právně nepřipustnými podáními. Z tohoto důvodu nemohlo být o podaných přiznáních žalobce k DPH za zdaňovací období září, říjen a prosinec 2018 a leden až červenec 2019 rozhodnuto jinak než zastavením řízení dle 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Není pravdivá námitka žalobce, že se žalovaný nevyrovnal s tím, že dosud není znám výsledek podané samostatné žaloby, kterou bylo napadeno rozhodnutí o odvolání ve věci registrace k DPH. K této žalobní námitce žalovaný poukázal na to, že žalobce sice podal proti rozhodnutí o odvolání ve věci zamítnutí jeho registrace k DPH žalobu, to však nemůže mít vliv na posouzení zákonnosti postupu správce daně ve věci zastavení řízení o

podaných daňových přiznáních; žalovaný měl povinnost o odvolání žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení rozhodnout, neboť v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zastavení řízení byly naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o odvolání, a to včetně pravomocně rozhoduté otázky registrace žalobce k DPH. Z napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, proč dle žalovaného byly naplněny podmínky pro vydání jeho rozhodnutí a proč nemusel vyčkat do pravomocné skončení řízení o žalobě žalobce, vedené zdejším soudem pod sp. zn. 15 Af 2/2024. Uvedené námitky žalobce proto nejsou důvodné.

14. Dále soud poukazuje na to, že je v projednávané věci nutné posoudit, zda správce daně postupoval správně, jestliže podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastavil řízení zahájené podáním přiznání k DPH za výše uvedená zdaňovací období, ve kterých žalobce uplatňoval nárok na odpočet daně. Daňové orgány tento postup zdůvodnily tím, že žalobce nebyl plátcem DPH ani žádnou jinou z osob povinných podat daňové přiznání podle § 101 zákona o DPH.
15. Podle § 101 odst. 1 zákona o DPH má daňové přiznání povinnost podat a) plátce, b) identifikovaná osoba, c) osoba, která není plátcem a které vznikla povinnost přiznat daň, kterou uvedla na jí vystaveném dokladu, d) osoba, která není plátcem, které vznikla povinnost přiznat daň podle § 108 odst. 4 písm. g).
16. Žalobce v podaných daňových přiznáních uvedl, že ta podává jako „Plátce daně dle § 6 až § 6f“.
17. Podle § 6 odst. 1 zákona o DPH se plátcem stane osoba povinná k dani se sídlem v tuzemsku, jejíž obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1 000 000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně. Předmětné ustanovení zákona o DPH navazuje na čl. 287 směrnice Rady č. 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, dle něhož může Česká republika poskytnout osvobození od daně osobám povinným k dani, jejichž roční obrat je nejvýše roven ekvivalentu 35 000 eur v korunách při kurzu platném ke dni 1. 5. 2004, kdy přistoupila k Evropskému společenství (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 Afs 189/2015-32). Česká republika předmětné osvobození promítla právě do § 6 odst. 1 zákona o DPH, podle kterého se plátcem DPH (osobou povinnou k podávání přiznání k DPH) stává subjekt až po překročení zákonného obratu.
18. Podle § 94 odst. 1 zákona o DPH pak osoba povinná k dani uvedená v § 6 je povinna podat přihlášku k registraci do 15 dnů po skončení kalendářního měsíce, ve kterém překročila stanovený obrat.
19. Z citované právní úpravy tedy vyplývá, že plátcem (osobou povinnou podat daňové přiznání) se osoba povinná k dani nestane registrací, ale překročením obratu dle § 6 odst. 1 zákona o DPH. Právní úprava totiž explicitně váže plátcovství na překročení obratu, nikoliv na registraci. Závěr, že nárok na odpočet DPH nelze bez dalšího vázat na registraci k DPH, byl ostatně opakovaně vysloven Soudním dvorem Evropské unie (viz např. rozsudky ze dne 22. 12. 2010, C-438/09, Dankowski; ze dne 14. 3. 2013, C527/11, Ablesio; či ze dne 9. 7. 2015, C-183/14, Salomie a Oltean) i Nejvyšším správním soudem (viz např. rozsudky ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 Afs 6/2015-30, ze dne ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 59/2013-33, č. 3124/2014 Sb. NSS, ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 Afs 35/2013-21, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 102/2016-34). V posledně uvedeném rozsudku například Nejvyšší správní soud uvedl, že „[r]egistrační povinnost je nutno stran výše zmíněného považovat za toliko formální požadavek,

který bez dalšího nemůže upřít osobám povinným k dani dle směrnice nárok na uplatnění odpočtu daně (DPH) na vstupu ze zdanitelného plnění poskytnutého jinou osobou povinnou k dani dle směrnice. Ustál-li správce daně na závěru, že registrace k DPH je zákonnou podmínkou pro plnění povinností a uplatnění práv osoby povinné k dani dle směrnice, nenachází tento právní názor oporu v unijní úpravě ani v českém právním řádu [...] Důvodová zpráva k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „novela“), přímo uvádí, že „nově [je] stanovení registrační povinnosti v souladu s návazností na daňový řád podle § 125 – 131 DR a s předmětnou judikaturou ESD (např. C 438/09 Dankowski) otázkou pouze evidenční, nikoliv rozhodující pro plnění povinností a uplatnění práv plátce.“ Evidenční charakter registrace z povahy věci nemůže založit (konstituovat, tedy nikoliv pouze deklarovat pro účely evidence) překážku uplatnění odpočtu daně.“ (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 7 Afs 77/2017-43).

20. Ze spisového materiálu soud zjistil, že správce daně i žalovaný se zabývali skutečností rozhodnou pro posouzení dané věci, a to tím, zda žalobce v období rozhodném z hlediska předmětného daňového přiznání přesáhl zákonný obrat podle výše citovaného § 6 odst. 1 zákona o DPH. Učinili tak v jiném řízení, avšak týkajícím se stejného subjektu a provedených týmiž daňovými orgány.
21. Otázka překročení zákonného obratu ve vztahu k rozhodnému období byla předmětem zjišťování daňových orgánů v rámci řízení týkajícího se přihlášky žalobce k registraci k DPH podané dne 10. 8. 2018. V rámci daňového řízení bylo jednoznačně uzavřeno, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal překročení obratu dle zákona o DPH za rozhodné období. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2023, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí správce daně ze dne 9. 1. 2023, kterým byla zamítnuta registrace přihlášky žalobce k registraci DPH doručená dne 10. 8. 2018, byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2025, č. j. 15 Af 2/2024-41, zamítnuta.
22. Věcné posouzení otázky překročení obratu tak již bylo pravomocně provedeno, nelze jej v nyní projednávané věci jakkoli přezkoumávat či revokovat, naopak je nutné jej převzít. Nelze proto jinak než vyjít ze závěru, že žalobce nepřesáhl zákonný obrat ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o DPH. V takové situaci se žalobce nestal plátcem podle zákona o DPH, nebyl tedy ani osobou povinnou podat k předmětné dani daňové přiznání (§ 101 odst. 1 zákona o DPH). Podal-li jej, nebylo lze o tomto vést daňové řízení. Správce daně proto postupoval v souladu se zákonem, pokud předmětné řízení zastavil. Ani žalovaný pak nepochybil, pokud napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně o zastavení řízení.
23. Vzhledem k právě uvedenému, tj. ke skutečnosti, že v nyní vedeném řízení nelze věcně přezkoumávat závěr stran nepřekročení zákonného obratu, nejsou pro nyní posuzovanou věc relevantní žádné ze žalobních námitek, ve kterých žalobce rozporuje postup žalovaného, který měl dle žalobce počkat na výsledek řízení o žalobě vedené zdejším soudem pod sp. zn. 15 Af 2/2024.
24. Lze pak souhlasit se žalovaným, že bylo-li ve věci registrace žalobce k DPH již pravomocně rozhodnuto, byl jím žalovaný dle § 99 daňového řádu vázán. Žalovaný tak měl povinnost o odvolání žalobce proti rozhodnutím správce daně o zastavení řízení rozhodnout, neboť v odvolacím řízení proti těmto rozhodnutím byly naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o odvolání. Naopak, pokud by žalovaný ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutím o zastavení řízení nekonal, jednalo by se o nečinnost správce daně, proti které žalobce ve vztahu k jeho registračnímu řízení k DPH již dříve brojil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

25. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. prosince 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu